

1 Ioan 4,11-16

Așa cum am văzut deja în versetele studiate 9 și 10, apostolul aduce în amintire revelarea dragostei lui Dumnezeu în Hristos, pentru ca să prezinte adevăratul caracter al acestei dragoste, la care noi am fost chemați. Dragostea lui Dumnezeu se manifestă în sens dublu. Mai întâi El ne-a dat viața, pe când noi eram morți spiritual. Când am primit viața și am simțit povara și caracterul condamnabil al păcatelor noastre, atunci am învățat să prețuim lucrarea de ispășire, pe care a înfăptuit-o dragostea Sa, ca să îndepărteze toate păcatele noastre. Aceasta este ordinea în care Dumnezeu acționează asupra sufletului. Recunoaștem din aceasta cât de importantă este pentru noi primirea vieții noi; căci fără această viață noi nu putem nici să înțelegem lucrurile lui Dumnezeu și nici să ni le însușim așa cum trebuie. Sufletul este atunci încă într-o stare de moarte, și concepția, că Duhul Sfânt poate acționa într-o astfel de stare a sufletului, în care nu este viață, este pur și simplu de nesușinut. El poate acționa în concordanță cu viața, numai acolo unde aceasta este prezentă.

Fără îndoială Hristos este viața credinciosului, și prin credință vechiul eu este privit ca inexistent înaintea lui Dumnezeu. El există de fapt, dar prin harul lui Hristos el nu mai posedă nici un fel de drepturi. Ca credincios, noi îl respingem în Numele Său și recunoaștem că el nu are nici o valoare. Ne dezicem total de el, deoarece noi îl vedem acum așa cum Dumnezeu l-a văzut dintotdeauna, și anume, total rău.

Această cunoaștere este total independentă de faptul cum ne apreciază ceilalți oameni. Cineva poate fi considerat un om genial și poate dispune de aptitudini mari. Însă vechiul lui eu este total despărțit de Dumnezeu și total răzvrătit împotriva lui Dumnezeu, așa că el niciodată nu poate sta în prezența lui Dumnezeu. Cum ar putea așadar omul vechi fi folosit vreodată prin Duhul Sfânt și sfințit pentru Dumnezeu? De aceea Scriptura nici nu vorbește despre sfințirea vieții vechi stricate, ci de răstignirea omului vechi împreună cu Hristos. Ea ne arată, că Dumnezeu în Hristos, jertfa pentru păcat, a condamnat păcatul în carne, pentru ca trupul păcatului să fie desființat și noi să nu mai slujim păcatului. Eul păcătos nu mai trăiește, ci «Hristos trăiește în mine» (Romani 6,6; Galateni 2,20).

Așadar este prezentă o viață nouă, cu care Duhul Sfânt poate lua legătură pe baza lucrării de răscumpărare. Deoarece fără viața nouă este prezent numai omul vechi, necesitatea vieții noi în Hristos este dovedită clar. Bineînțeles, toți credincioșii Vechiului Testament, ca și fiecare credincios din timpul nostru, a posedat viața. Și care credincios ar ști despre o altă viață, de care are nevoie omul păcătos, decât numai viața lui Hristos? Ca și ne putrezirea trupului, și viața în Evanghelie va fi adusă curând la lumină, cu toate că ea era activă în toți credincioșii deja înainte de timpul Evangheliei. Fără această viață ei nici nu ar fi putut fi sfinți. Oricât de diferit s-a manifestat în exterior această viață, în aceia, care L-au urmat pe Domnul, după ce El a devenit om, în orice caz ea a devenit mai vizibilă. Atunci a devenit așa de clar, ca niciodată mai înainte, ce este viața nouă și cine sunt aceia cărora El le-a făcut parte de viață pe baza credinței. Ea era pentru oameni, nu pentru îngeri. «Viața era lumina oamenilor»; atât cât Scriptura ne permite să vedem, ea a fost dăruită numai acestora. Îngerii aleși nu au căzut niciodată; deoarece ei au rămas păziți de păcat, ei nu au nevoie de o viață nouă. Pentru îngerii căzuți nu este posibilă nici pocăința și nu este posibil nici harul. Îngerii au o viață, oricum ar fi ea alcătuită, despre care nouă nu ni se spune nimic. Nici nu este treaba noastră să vrem să știm. Ce avem noi a face cu astfel de întrebări? (compară cu Coloseni 2,18) Este permanent un efort zadarnic, dacă omul vrea să se ocupe cu îngerii. Am cunoscut un creștin, care s-a preocupat așa de intensiv cu îngerii, că își imagina că el are viziuni atât de la îngerii buni cât și de la îngerii răi, care în fiecare noapte priveau la el; el credea chiar că le cunoaște și numele. Erau însă simple închipuiri și sentimente, cu toate că era vorba de un credincios adevărat. Aproape că nu există o nebunie mai mare ca aceea să te lași antrenat la astfel de speculații despre lumea invizibilă.

Aici însă avem a face cu realitatea binecuvântată a participării intime a lui Dumnezeu și a dragostei Lui active față de om. Dragostea Lui S-a arătat mai întâi în caracterul ei suveran în

aceea că ea ne-a dat viața pe când noi eram încă morți. Când am posedat viața, ea ne-a eliberat de toată vina noastră. Căci același Domn Isus, care ne-a adus viața, a devenit și ispășirea pentru păcatele noastre. Când am posedat această viață sfântă, păcatul a devenit pentru noi o povară insuportabilă. Însă sângele Lui vărsat o singură dată a înfăptuit ispășirea. Noi suntem acum solicitați să primim în credință harul lui Dumnezeu și să ne bucurăm de adevărul minunat, care ne face cunoscut toate acestea.

Însă aceasta nu este totul; pas cu pas apostolul ajunge să vorbească despre ceea ce urmează. În ultimul verset din capitolul 3 a început cu aceasta: «Și cine ține poruncile Lui rămâne în El, și El în el.» Cine primește o astfel de binecuvântare este ascultător. Și cine poate fi ascultător? Numai creștinul adevărat. Aceasta însă este valabil nu numai pentru unii, ci pentru toți cei care cred cu adevărat. Ei aparțin lui Dumnezeu, deoarece ei au devenit părtași naturii Lui, a vieții, care este Hristos și de care El le-a făcut parte. În acest verset 24 apostolul nu dă alte explicații în privința aceasta; dar revine mai târziu la locul potrivit să vorbească despre aceasta. El adaugă numai în ultima parte a versetului o remarcă scurtă, dar importantă: «Și prin aceasta cunoaștem că El rămâne în noi, prin Duhul pe care ni l-a dat». Se are impresia că expresia «rămâne» este aici mai potrivită decât expresia «locuiește». Prin aceasta este exclusă orice îndoială și totodată este traducerea corectă. Mai există și un alt cuvânt pentru „a locui” (oikei), de care se diferențiază acest cuvânt (menei). Dumnezeu «rămâne» în noi, aceasta este redarea clară și corectă. Nu este vorba de o acțiune trecătoare sau de o vizită scurtă. În cuvântul «rămâne» avem unul din cuvintele caracteristice ale învățaturii creștine, care exprimă continuitatea veșnică. Poporul Israel știa ceva despre ce era foarte bun, dar care era numai pentru un timp. Mai târziu i s-a luat înapoi, așa cum s-a scris evreilor: «Iar ce este învechit și îmbătrânit este aproape de dispariție». Așa a avut loc cu rânduielile și obiceiurile iudaice; ele trebuiau să facă loc creștinismului, care va avea durabilitate în sine însuși și în sufletele credincioșilor. Fiecare binecuvântare creștină are caracter de durabilitate, cu excepția acelor care sunt legate de condiții, și care de asemenea există. Dar noul poartă în sine amprenta veșniciei, în mod deosebit viața pe care noi o posedăm în Hristos. De aceea ea este caracterizată cu această expresie remarcabilă «rămâne» și noi ar trebui să ne bucurăm foarte mult de aceasta. Acesta a fost și sentimentul nostru atunci când împreună cu mulți credincioși am mărturisit deschis această viață și am adus laude pentru ea; spre durerea noastră, mulți se învăluie astăzi în tăcere cu privire la «viața veșnică». Există însă mai mult decât viața veșnică, cu toate că natura binecuvântărilor noastre este caracterizată prin viața în Hristos. Hristos a exprimat-o în timpul vieții Sale pe pământ în toate acțiunile Sale. Era dependența Sa de Dumnezeu, care s-a făcut cunoscut în ascultarea Sa infailibilă. Când El ne cere să ne străduim să imităm ascultarea Sa și ne dă porunci, atunci acestea nu au a face cu cele zece porunci. Legea era o cerință adresată cărnii; ea promitea viața aici pe pământ, dar nimeni nu a avut parte de ea. Ea spunea: «Fă aceasta și vei trăi!» Poruncile lui Hristos dimpotrivă sunt prescrieri deschizătoare de perspective pentru aceia cărora prin har, pe baza credinței, li s-a dat deja viața nouă. În Hristos, Cel care este viața lor, ei posedă cea mai mare binecuvântare dintre toate binecuvântările. Nimic nu este mai sigur decât că Dumnezeu a dăruit pe Hristos celor credincioși și că Hristos Însuși S-a dat pe Sine Însuși pentru ei. Un adevăr minunat și totodată așa de simplu! Este Cuvântul adevărului, Evanghelia mântuirii noastre. Însă adevărul Evangheliei se pierde imediat pentru oameni, din momentul în care ei încep să speculeze, în loc să creadă.

Deoarece această viață este o viață dependentă de Dumnezeu, noi avem nevoie de prezența și de puterea lui Dumnezeu, deoarece pe drumul nostru sunt greutăți și pericole uriașe de învins. În afară de aptitudinile acestei vieți avem nevoie în sens spiritual și de putere. Dacă aceasta lipsește, nu vom putea învinge obstacolele. La noi va apare lenea, sau ne vom baza pe energii carnale. Oricât de binecuvântată ar fi dependența, ea nu înlocuiește însă puterea. Adevărata energie a creștinului se revarsă din Duhul Sfânt care locuiește în el, nu din viața în sensul abstract, cu toate că viața în Hristos este neapărat necesară pentru poziția noastră nouă. Noi avem nevoie însă de Duhul ca izvor al puterii în noi. Când creația a luat ființă, și Duhul Sfânt a devenit activ. Când creația a căzut în haos, Duhul plutea peste scena haosului și întunericului. Atunci când

Dumnezeu a vrut să aibă o locuință în mijlocul poporului Său pământesc, El nu a permis lui Israel s-o construiască după propria lor imaginație. Toate detaliile au fost date de El Însuși. În afară de prescripțiile Sale, Dumnezeu a dat constructorilor, care au îngrijit de execuția lucrărilor, prin Duhul Său puterea și înțelepciunea necesară. Nimic nu a fost lăsat pe seama omului, toate au fost făcute de Duhul lui Dumnezeu prin mâna omului.

Acum Duhul lui Dumnezeu urmărește un țel incomparabil mai mare. Acum nu mai este vorba de un cort pământesc sau de un templu impunător, cu toate că noi știm că ambele au fost atunci construite prin inspirația divină.

Duhul lui Dumnezeu se coboară acum, ca să Își facă locuință în credincios. El este Cel care pecetluiește pe fiecare credincios pentru ziua răscumpărării. Sfinții Vechiului Testament nu au posedat acest privilegiu. Cu toate că ei aveau viața din Dumnezeu, se pare că ei știau puțin, sau chiar deloc, despre aceasta. Aparține privilegiilor creștinismului, că noi putem spune astăzi: noi știm că Dumnezeu a revelat ceea ce lor le era încă ascuns. «Cea ce nici un ochi nu a văzut, ... și în inima niciunui om nu s-a suit», revelează El acum prin Duhul Său. El este pentru noi mai puțin Duhul profeției decât Duhul părtășiei; desigur El nu este nici un duh de teamă înrobitoare, ci este un Duh de putere și de dragoste și de chibzuință. Deoarece tocmai de aceste însușiri avem nevoie, Dumnezeu ni le-a și dat. «Și prin aceasta cunoaștem că El rămâne în noi, prin Duhul pe care ni l-a dat.»

Prin aceasta apostolul trece la adevărul necesar, pe care el în context cu solicitarea la dragoste în versetul 7 nu l-a tratat încă. «Preaiubiților», acest cuvânt îl folosește și aici iarăși ca adresare, tot așa cum a făcut mai înainte în versetul 1, unde Dumnezeu i-a atenționat cu privire la profeții mincinoși, care erau călăuziți de dhuri rele. El a prezentat credincioșilor cu grijă plină de dragoste, ce pericol mare exista în puterea seducătoare a dhurilor rele, care au pășit înaintea lor în încrederea de sine a omului dintâi, în loc să păsească în credința în Cel de-al doilea Adam. Numai Isus este biruitorul asupra lui Satan; credinciosul poate de asemenea să biruiască, dar numai prin El, Cel care l-a iubit și a murit pentru păcatele lui. Nici un duh rău nu mărturisește pe Domnul Isus venit în carne, ci numai Duhul Sfânt Îl mărturisește așa. În aceasta constă siguranța față de prorocii mincinoși, care cu toată puterea înalță pe omul decăzut și vor să coboare Cuvântul devenit carne. Însă apostolul repetă denumirea «preaiubiților», când începând cu versetul 7 îndeamnă pe credincioși să se iubească; în ambele cazuri motivul este, că «dragostea este din Dumnezeu». Evident, oricine iubește este născut din Dumnezeu și cunoaște pe Dumnezeu; tot așa cum acela care nu iubește, nu a cunoscut pe Dumnezeu, căci Dumnezeu este dragoste. Aici în versetul 11, unde apostolul continuă să dezbată tema, el repetă cuvântul «preaiubiților».

«Preaiubiților, dacă așa ne-a iubit Dumnezeu, suntem datori să ne iubim și noi unii pe alții.» Apostolul nu spune niciodată, că noi trebuie să iubim pe Dumnezeu, căci el consideră totdeauna, că noi Îl iubim. Aceasta va fi așa și la fiecare credincios, care a cunoscut dragostea lui Dumnezeu, care l-a întâmpinat în păcatele și dușmănia lui. Prin Evanghelie cunoaștem dragostea neîngrădită față de noi, în starea noastră păcătoasă și pierdută, care a dat la moarte pe Hristos, Fiul lui Dumnezeu. «Pentru că, pe când eram noi încă fără putere, la timpul potrivit, Hristos a murit pentru nelegiuiri» (Romani 5,6). «Timpul potrivit» a venit pentru dragostea, de care noi aveam așa de mare nevoie și era nespus de mare și era demnă de Dumnezeu și Fiul Său, atunci când oamenii, atât iudeii cât și păgânii, s-au unit ca să răstignească pe Salvatorul. Prin aceasta ei au ratat orice dovezi ale harului divin, numai harul Său nemărginit se mai putea interesa de ei. Iudeii se lăudau cu Legea, cu toate că ei au încălcat-o permanent, însă niciodată mai înainte așa de neobrăzat ca prin răstignirea Domnului. Romani se lăudau cu legile lor și cu domnia peste celelalte popoare. Dar cu toată această presupusă superioritate și mândrie a lor, Pilat din frică de amenințarea rea a poporului, că el ar pierde prietenia cezarului, a condamnat un Nevinovat la moarte; căci el a fost convins de nevinovăția lui Isus. Iudeii și păgânii s-au unit în acea nedreptate păcătoasă împotriva lui Dumnezeu. Acesta a fost momentul și ocazia lui Dumnezeu să arate dragostea Lui față de noi prin aceea că El, pe când noi eram încă păcătoși, a lăsat pe

Hristos să moară pentru noi. Ce nebunie să-ți închipui că Dumnezeu cere de la păcătos să obțină favoarea lui Dumnezeu prin fapte bune și mari! Aceasta va ignora faptul că Dumnezeu a fost Cel care a făcut singura și cea mai bună și cea mai mare faptă, pe care numai El putea s-o facă, prin aceea că El Însuși a oferit jertfa a tot suficientă pentru cel care crede. Dacă această jertfă este primită prin credință, atunci chiar și inima cea mai mândră și cea mai întunecată se va umple de dragoste.

Acesta însă nu este singurul motiv pentru care credinciosul iubește pe Dumnezeu. Cu primirea lui Hristos el a primit viața veșnică, el este născut din Dumnezeu și a devenit copil al Său. El iubește acum pe Dumnezeu ca Tată al său. Chiar și în împrejurările normale pământești un copil iubește pe părinții săi, cu toate că de ambele părți sunt multe greșeli. Cu cât mai mult natura nouă pune în mișcare pe credincios nu numai să iubească pe Tatăl său plin de bunătate și har, ci și pe toți cei care posedă aceeași viață și același Duh.

«Preaiubiților, dacă așa ne-a iubit Dumnezeu, suntem datori să ne iubim și noi unii pe alții.» Nu este greu de recunoscut în Scriptură, că în toate îndemnurile adresate credincioșilor este considerată ca premisă posedarea deja a harului divin. Dumnezeu ne solicită să iubim abia după ce El Însuși a dovedit dragostea Sa față de noi în Hristos și ne-a făcut-o cunoscut. Cum această dragoste a satisfăcut nevoia dublă a păcătosului, s-a arătat deja puțin mai înainte pe baza altor locuri din Scriptură. Noi am găsit-o aici prezentată pe scurt dar în cuvinte impresionante în versetele 9 și 10 ale capitolului nostru. Nu este nici o exagerare că acela, care a fost născut din Dumnezeu și a fost răscumpărat prin sângele lui Hristos, nu poate altfel, decât să iubească pe Dumnezeu. Acesta este motivul clar și suficient pentru care apostolul nu ne îndeamnă niciodată să iubim pe Dumnezeu sau pe Hristos.

Omul firească se comportă în privința aceasta cu totul altfel, așa cum a fost și la noi în starea noastră de odinioară, când nu eram întorși la Dumnezeu. Aceia dintre noi, care au avut privilegiul să aibă părinți credincioși și din copilărie au fost obișnuiți cu Cuvântul lui Dumnezeu și cu rugăciunea, au avut atâta timp o conștiință încărcată, până când inimile lor au primit adevărul. Noi ne-am temut de Dumnezeu, dar am neglijat o mântuire așa de mare. Am tremurat la gândul morții și al judecății, atunci când astfel de tablouri au apărut nemijlocit înaintea noastră. În această stare ne-a fost imposibil să iubim pe Acela, de a cărui judecată veșnică conștiințele noastre conștiente de vină erau umplute din când în când de neliniște. Eram încă în alergare după plăceri, după ascensiune în lumea aceasta, după bogăție și tot felul de alte lucruri fără valoare, care se năzăreau înaintea noastră. Dacă era prezentă dragostea, în cel mai bun caz era dragoste firească, fără nici un fel de legături ale inimii cu Dumnezeu. O astfel de dragoste depășea sentimentele pe care le arată și un câine și o pisică, exclusiv în aceeași măsură în care poziția omului depășește pe cea a creaturii iraționale. Însă dragostea naturii noi are origine supranaturală. Natura ei, impulsurile și izvoarele ei sunt în Hristos. Este greșit și periculos să atribuim harului bunăvoința firească. Dragostea creștină are aceleași însușiri ca și dragostea lui Dumnezeu, pe care El ne-a dovedit-o pe când în noi nu era nimic demn de a fi iubit. Citim: «Pentru că și noi eram altădată fără minte, neascultători, rătăciți, robiți diferitelor poftes și plăceri, trăind în răutate și invidie, vrednici de a fi urâți și urându-ne unii pe alții» (Tit 3,3). Aceasta a spus-o acela a cărui neprihănire, pe care o dă Legea, era fără cusur. Însă lumina gloriei lui Hristos, care a luminat în inima lui, a descoperit stricăciunea sa. Începând de atunci el a considerat lucrurile enumerate, precum și tot ce slujește la glorificarea omului, ca un gunoi, în comparație cu Persoana lui Hristos. De aceea el nu ezita nici un fel de suferințe în osteneala lui de a ajunge la învierea dintre morți, aceasta înseamnă la gloria lui Hristos.

Apostolul Ioan ne spune: dacă Dumnezeu ne-a iubit în felul acesta, atunci și noi să ne iubim unii pe alții. Căci chiar dacă noi avem parte de aceeași viață în Hristos și de aceeași ispășire pentru păcatele noastre, totuși carnea și lumea ne provoacă greutăți de tot felul. Nu este nimic altceva decât necredință, dacă noi ne îngrozim de Dumnezeul nostru și ne temem să ne vărsăm inimile înaintea Lui cu privire la nebuniile și absurditățile în care am căzut. El stă ca și mai înainte în legătura Sa ca Tată față de noi ca și copii ai Săi, în timp ce dușmanul face eforturi să

ne îndepărteze de El. Copiii lui Dumnezeu sunt în pericol prin firea lor să cadă în cursă. Dacă nu sunt atenți, se arată înclinația de a căuta greșeli la frații lor și de a ascunde sau înfrumuseța propriile greșeli. Nicidecum aceasta nu dovedește dragoste reciprocă și cu atât mai puțin dragostea cu care Hristos ne-a iubit. El este etalonul pentru creștin, așa după cum Legea era etalonul pentru israelit, care trebuia să iubească pe aproapele lui ca pe sine însuși. Această diferență trebuie să se cunoască și să se simtă. Israel era un popor după carne și sta sub Lege, noi suntem în Duhul (Romani 8,9) și stăm sub har (Romani 6,14), dacă Duhul lui Dumnezeu locuiește cu adevărat în noi. Atunci se iubește și familia lui Dumnezeu ca urmare a harului care se revarsă de la Dumnezeu spre noi. Legea nu a dus nimic la desăvârșire (Evrei 7,19). Ea nici nu a fost dată pentru cei dreپți, ci pentru cei păcătoși, desfrânați și așa mai departe, ca să-i condamne și să-i conducă la singurul loc de scăpare pentru păcătos. În creștinătatea apostată s-a obișnuit din totdeauna și se obișnuiește și astăzi, ca cel drept să se așeze sub Lege. Apostolul declară această practică ca ilegală. Noi stăm categoric sub har, care, cu toate obstacolele, ne face capabili să ne iubim unii pe alții.

Noi nu putem altfel, decât să-L iubim, pe Cel care ne-a iubit mai întâi, pe când eram încă în zdrențe la porci. Aceia, care probabil s-au bucurat de desfrâul nostru în păcate și nebunie, nu ne-au arătat nici un fel de milă și nu au fost gata să ne ajute în necazul nostru. Aceasta este natura lumii acesteia; dar cât de cu totul altfel acționează Tatăl! Atunci când fiul pierdut și-a condamnat într-o oarecare măsură căile sale rele și urmările lor dureroase, inima lui s-a îndreptat iarăși spre acela pe care el l-a părăsit și uitat așa de mult timp: «„Mă voi ridica și voi merge la tatăl meu și-i voi spune: Tată, am păcătuit împotriva cerului și împotriva ta; și nu mai sunt vrednic să fiu numit fiul tău; fă-mă ca pe unul din argații tăi.” Și s-a ridicat și a venit la tatăl său. Dar, pe când era el încă departe, tatăl său l-a văzut și i s-a făcut milă și a alergat și a căzut pe gâtul lui și l-a sărutat mult.» (Luca 15,18-20) Aceasta este dragostea lui Dumnezeu, prezentată de Acela care o cunoștea cel mai bine. El a prezentat-o înaintea vameșilor și păcătoșilor, care fără să țină seama de murmurul fariseilor și cărturarilor se înghesuiau în jurul Lui, ca să audă mesajul minunat al harului. Tatăl nu s-a mulțumit numai să ierte pe fiul, și nici nu i-a permis să ocupe un loc printre argații lui. Noi auzim cuvintele: «Aduceți haina cea mai bună și îmbrăcați-l și puneți-i un inel în deget și încălțăminte în picioare; și aduceți vițelul cel îngrășat și înjunghiați-l, și să mâncăm și să ne veselim; pentru că acest fiu al meu era mort și a înviat, era pierdut și a fost găsit.» Acesta este harul, în opoziție cu Legea; el ne arată natura lui Dumnezeu ca Tată în cuvintele prețioase ale Fiului Său. Dacă El Se coboară într-un fel așa de îndurător la păcătosul cel mai părăsit, care se întoarce la El, cât de trist este atunci să pui la îndoială harul în care stă credinciosul sau să pui la îndoială dragostea Sa îndurătoare față de credinciosul care se rătăcește, și care este un copil al Său!

Dacă însă El niciodată nu Se schimbă, totuși cu regret la copiii Lui se întâlnește inconsecvență. De aceea era absolut corect și necesar, să fie îndemnați să se iubească reciproc, așa cum apostolul face aceasta cu smerenie: «suntem datori să ne iubim unii pe alții». Prin aceasta el se așează pe aceeași treaptă cu ceilalți, cărora li se impune această obligație, a cărei îndeplinire nu totdeauna este așa de simplă, cum ar putea considera unii. Dragoste potrivită cu Dumnezeu nu constă din „sentimente frățești”, oricât de nobile ar fi acestea, atunci când sunt practicate în adevăr. În 2 Petru 1,7 se trage linia de despărțire și ni se arată că dragostea merge mult mai profund și este mai presus de dragostea de frați. Acolo unde sentimentul frățesc este gata să întindă mâna, probabil că dragostea adevărată va refuza să facă aceasta, deoarece ea vede o cursă periculoasă sau un păcat evident, pe care sentimentul nu l-a recunoscut în lumina lui Dumnezeu. Dragostea dumnezeiască privește lucrurile din punctul de vedere al lui Dumnezeu, în loc să se lase călăuzită de sentimente. Noi trebuie, ca să spun așa, să stăm la izvor, pentru ca noi înșine să fim înviorați și să putem înviora pe alții; cu modestie trebuie să fim practicanți ai dragostei care este din Dumnezeu. Nimic nu stă mai mult în calea acestei practici, ca sentimentul de dragoste omenească, care nu ajunge la conștiința nimănui și acceptă voia fiecăruia. Despre Dumnezeu dimpotrivă se spune: «Pentru că Domnul îl disciplinează pe acela pe care-l iubește și biciuiește

pe orice fiu pe care-l primește». Aceasta trebuie să se arate și în dragostea noastră, dacă ea trebuie să fie în armonie cu dragostea lui Dumnezeu. Deoarece dragostea este luată de Dumnezeu, ea simte și acționează permanent pentru Dumnezeu. Dacă El ne-a iubit în felul acesta, și noi «suntem datori să ne iubim». El a cunoscut mai dinainte toate eșecurile și căderile copiilor Săi, tot așa cum El a cunoscut păcatele și fărădelegile noastre și le-a simțit, pe când noi eram încă copii ai mâniei; și cu toate acestea El ne-a iubit așa de mult, că a dat pe Fiul Său la moarte pentru noi. Ca subiecte ale acestei dragoste ar trebui desigur să ne iubim și noi unii pe alții.

Apostolul Pavel scrie credincioșilor din Efes: «Fiți deci imitatori ai lui Dumnezeu, ca niște copii preaiubiți, și umblați în dragoste, după cum și Hristos ne-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru noi, ca dar și jertfă lui Dumnezeu, ca parfum de bună mireasmă!» Nu există nimic care să dea naștere la dragoste într-o măsură așa de mare, ca dragostea însăși; și nimic nu produce în noi o dragoste așa de activă și de roditoare, ca dragostea lui Dumnezeu revelată în Hristos, încununarea dragostei Sale. Noi putem mărturisi aceasta, nu numai ca spectatori, așa cum sunt îngerii, ci ca aceia care ei înșiși sunt subiectul acestei dragoste într-o măsură care pune în uimire chiar și pe îngeri. Căci noi ne aflăm în stricăciune profundă, încărcăți cu vină mare, într-o năzuință neputincioasă după ceea ce nu puteam obține. Însă Hristos, Fiul Său preaiubit, S-a smerit sub păcatele noastre în judecata lui Dumnezeu la cruce. După aceea El a înviat și a fost înălțat în gloria cerească mai presus de toate, așa că îngerii, stăpânirile și puterile Îi sunt supuse. Și noi suntem acum uniți cu El prin Duhul Sfânt și suntem un duh cu El.

Versetul al doisprezecelea merită toată atenția; el ne amintește de Ioan 1,18: «Pe Dumnezeu nimeni nu L-a văzut vreodată». Cum se putea împlini o nevoie așa de mare a omului? Nu a avut Dumnezeu oricărui har nici un sentiment pentru această nevoie? El S-a făcut cunoscut într-un mod deosebit de glorios pentru Sine și pentru Fiul Său. Acest drum a fost deosebit de eficient, desăvârșit în chip divin și Și-a dovedit dragostea Sa mare față de oameni. El a trimis pe propriul Său Fiu și L-a lăsat să devină Om între oameni. Ioan adaugă: «Singurul Fiu, care este în sânul Tatălui, Acela L-a făcut cunoscut». La întrebarea, cum S-ar fi putut Dumnezeu revela cel mai bine și în modul cel mai clar în dragostea Sa divină, omului aflat în necaz și suferință, nici un om, începând de la Adam, nu ar fi cunoscut să propună o rezolvare care ar fi comparabilă cu planul lui Dumnezeu. Însă lui Satan i-a reușit să-l facă pe om prin poftele și patimile lui, prin egoismul lui, prin apărarea presupuselor sale interese și prin religia lui egoistă, spre propria lui pierzare să disprețuiască și să respingă pe Fiul lui Dumnezeu.

Fiul lui Dumnezeu, care a venit aici jos în dragoste divină, S-a reîntors la Tatăl Său. Și apostolul spune iarăși: «Nimeni nu L-a văzut vreodată pe Dumnezeu», prin referirea evidentă la afirmația din Evanghelie. Fiul, care a fost lepădat de lume, nu mai este aici, ca să-L facă cunoscut. Care este răspunsul la aceeași nevoie a omului? «Dacă ne iubim unii pe alții, Dumnezeu rămâne în noi și dragostea Lui este împlinită în noi.» În ce fel surprinzător și solemn se răspunde la nevoia omului! Nu se recomandă acest răspuns în mod personal și plin de putere vouă, frații mei dragi, mie și oricărui copil al lui Dumnezeu? Prin Fiul noi suntem deja acum nu numai curățiți de păcatele noastre, ci am fost făcuți fii ai lui Dumnezeu și prin dragostea reciprocă, care este din Dumnezeu, să-L cunoaștem pe El și să-L mărturisim într-o lume, care nu-L cunoaște. Dragostea lui Dumnezeu trebuie acum să fie reflectată în această lume de către copiii Săi. Domnul a făcut aceasta în chip desăvârșit, atunci când a umblat pe pământul acesta. Cunoaștem noi însă cu adevărat dragostea Lui în acest fel, și rămânem noi în ea?

Până acum am studiat numai primele cuvinte ale răspunsului, pe care apostolul îl dă aici. Să ascultăm ce mai spune el: «Dacă ne iubim unii pe alții, Dumnezeu rămâne în noi și dragostea Lui este împlinită în noi». (versetul 12) Dragostea reciprocă între credincioși este puterea părtășiei și este dovada că El rămâne în noi și că dragostea Lui este desăvârșită în noi, în loc să fie sufocată prin carne sau să fie îndreptată în altă direcție prin ademenirile lumii. Vestirea Evangheliei la păcătoșii necredincioși aflați pe calea pierzării nu este răspunsul la întrebarea pusă. Unde și cum poate Dumnezeu să fie văzut acum? Ținând seama de eforturile lui Satan, pentru a dezbină pe

copiii lui Dumnezeu, dragostea lor unii pentru alții trebuie să dovedească potrivit dragostei lui Dumnezeu revelate în Hristos, că Dumnezeu rămâne în noi și că dragostea Lui este desăvârșită în noi. Ce îmbărbătare, într-un fel smerit și liniștit să umblî în dragostea care își are originea în Dumnezeu! Și ce mustrare pentru fiecare care prețuiește puțin valoarea și binecuvântarea acestei dragoste! Însă afirmația din 1 Ioan 4,12 nu putea fi făcută, dacă mai înainte nu ar fi fost Ioan 1,18, da, dacă Hristos nu ar fi murit și nouă nu ni s-ar fi dat darul Duhului. Viața trebuie să fie Hristos, dacă dragostea lui Dumnezeu trebuie să fie prezentată în noi. Când ucenicii au văzut prezentarea desăvârșită a dragostei dumnezeiești în Hristos, ei au cunoscut însă puțin că Dumnezeu a fost revelat în El. După ce El a murit și a înviat, ei au înțeles mai mult. Însă după ungera cu Duhul Sfânt ei au avut parte de savurarea deplină; umblarea lor era legată cu rămânerea în această dragoste, care este principiul naturii divine. În principiu aceasta este valabil și pentru noi astăzi, și din punct de vedere practic în măsura în care noi ne aflăm într-o stare spirituală.

Mulți dintre cei care se numesc evanghelici susțin părerea că dragostea lor trebuie în principal să se arate în efortul de a salva suflete. Aceasta este desigur o slujbă bună, dacă ea este făcută cu credință și în dragoste pentru Hristos. Însă aceasta nu este dragostea pe care Domnul o avea pe inimă, pe care El a încredințat-o alor Săi. Nici nu se poate tăgădui, că evangheliștii zeloși împreună cu toți colaboratorii lor deseori au puțină înțelegere pentru porunca nouă, ca noi să ne iubim unii pe alții. Ei sunt înclinați în lucrarea lor să procedeze așa fel, că ei evaluează dragostea în cea mai mare parte după ajutorul adus intereselor lor. Tot așa sistemul modern de asociații deosebite solicită metode noi, ca și cum astăzi cuvintele Domnului ar fi învechite. Departe de mine să spun un cuvânt neprietenos despre cineva; însă noi trebuie să vedem lucrurile așa cum sunt, și eu mă refer la relații, pe care nimeni nu le poate tăgădui.

Este ușor să se recunoască în ce măsură dragostea din Dumnezeu, pe care noi o avem față de frații noștri, depășește simplele obligații morale. Dacă Duhul Sfânt nu ne-ar fi lăsat aceasta scris prin apostol, am putea considera o exagerare gravă, să facem dependentă rămânerea lui Dumnezeu în noi și desăvârșirea dragostei Sale în noi, de dragostea unii pentru alții. Să întâmpinăm Cuvântul Său cu o credință simplă și deplină, pentru ca noi să fim făcuți capabili să iubim în felul acesta. Atunci sufletele noastre vor fi convinse, că, așa după cum dragostea este din Dumnezeu, și El rămâne în noi, pentru ca noi să umblăm despărțiți de lume. Lumea poate distruge această dragoste în natura ei prin amestec, în loc să contribuie, ca ea să fie desăvârșită în noi. Nimeni nu poate avea parte de această dragoste și nu o poate înțelege, dacă nu este născut din Dumnezeu, și chiar și atunci numai în măsura în care el umblă în credința în Hristos și astfel îl privește pe Cel nevăzut și veșnic. Privirea cu ochii și simțurile naturale poate distruge caracterul ei.

Noi suntem răspunzători să cunoaștem pe Dumnezeu, și ca unii care cred în Hristos, vom avea parte și de bucuria acestui privilegiu. Fiecare Cuvânt și lucrare a Sa, orice privire de la El, despre care ne relatează Cuvântul, ne introduce în această relație familiară; căci bărbații inspirați au să ne relateze multe despre Dumnezeu în toate detaliile vieții lui Hristos. Cele mai neînsemnate detalii, precum și gloriile cele mai mari, ne revelează pe Hristos în Scripturi. Însă Domnul nu mai călătorește aici; El, Cel care a făcut cunoscut pe Dumnezeu, S-a reîntors în cer. Nu mai există din cauza aceasta nici o mărturie actuală vie despre Dumnezeu? Apostolul reia în scrisoarea sa: «Nimeni nu L-a văzut vreodată pe Dumnezeu». Dragostea Sa a fost revelată în chip desăvârșit în Hristos; spre deosebire de toată nedesăvârșirea omenească El a fost văzut în desăvârșirea Sa divină. Unde este deci această mărturie în timpul nostru? «Dacă ne iubim unii pe alții.» Cât de serios trebuie noi să luăm faptul că Dumnezeu împuternicește pe creștini să-L prezinte în această lume întunecată! Noi suntem chemați, în mod deosebit prin activitatea dragostei dumnezeiești în inimile noastre și pe căile noastre, să fim martori ai lui Dumnezeu în lumea care tăgăduiește orice certitudine cu privire la El. Când Hristos a revelat pe Dumnezeu, atunci El era desăvârșit ca și Dumnezeu Însuși. Dar care este situația cu noi, care suntem înconjuțați de tot felul de slăbiciuni? «Dacă ne iubim unii pe alții, Dumnezeu rămâne în noi și

dragostea Lui este desăvârșită în noi.» Și aici apostolul scoate în evidență principiul și nu se uită la eșecul credincioșilor. Așa cum noi am putut constata deja odinioară, acesta este felul lui Ioan de a ne prezenta lucrurile. El nu uită niciodată, că Dumnezeu este izvorul și Hristos este canalul care ni le-a făcut cunoscut. El prezintă credincioșilor revărsarea harului dumnezeiesc în concordanță cu natura nouă.

De ce trebuie noi să rămânem permanent la mărturisirea, că noi nu umblăm în adevăr? Dacă creștinii perseverează în aceasta, nu va fi atunci Duhul întristat? Vom face bine, dacă vom descoperi motivul și îl vom condamna înaintea lui Dumnezeu; căci noi suntem atenționați, să nu întristăm Duhul. În primul rând este carnea cea care se împotrivesc Duhului. Apostolul Pavel scrie galatenilor (Galateni 5,16-17): «Umblați în Duh și nicidecum nu veți împlini poftele cărnii. Deoarece carnea pofteste împotriva Duhului și Duhul împotriva cărnii; și acestea se împotrivesc unul altuia, ca să nu faceți ce doriți.» Carnea este permanent cel mai mare împotrivor al Duhului. Uneori ea se comportă în mod plin de dragoste, dar nu este o dragoste adevărată; uneori se arată în toată grosolănia și nerușinarea ei, așa că nu poate fi vorba de dragoste. Dar dacă noi ne iubim unii pe alții, împotriva tuturor eforturilor rafinate ale duhului falsității și răutății, atunci dragostea lui Dumnezeu se arată și mai puternic și mai vizibil, ea nu se întemeiază pe ceva din noi, ci pe ceea ce Dumnezeu ne-a dăruit nouă tuturor în Hristos. Să ne gândim cine am fost noi odinioară, noi, cei care acum suntem copii ai lui Dumnezeu: tot așa de răi ca și aceia care încă mai neglijează o mântuire așa de mare, unii dintre noi probabil și mai aroganți și mai condamnabili decât cei mai mulți dintre ei. Aceasta era adevărata noastră stare. Dacă noi puteam prezenta calități morale sau o religie a cărnii și eram mândri pe ceva, ceea ce nu era altceva decât o mască, aceasta era, din cauza prefăcătoriei, mult mai rea în ochii lui Dumnezeu, decât răul evident. «Dar ați fost spălați, dar ați fost sfințiți, dar ați fost îndreptățiți în Numele Domnului Isus și prin Duhul Dumnezeului nostru» (1 Corinteni 6,11). Așa scrie apostolul corintenilor și prin aceasta a recunoscut ce a lucrat dragostea lui Dumnezeu în mulți din acel oraș stricat Corint. Totodată era o muștrare aspră din cauza lipsei de armonie a lor cu poziția nouă. El putea însă să constate spre marea lui bucurie, că eforturile lui de dragoste credincioase (care i-au produs mai multe dureri lui decât lor) nu erau în zadar. Întristarea lor a dat naștere la pocăință, o pocăință pe care niciodată n-o regreți, care duce la mântuire. În contradicție cu sentimentele lui el a regretat cei drept prima sa scrisoare, acum însă prin har putea să-și aducă aminte de ei cu o bucurie, care rămâne. Dragostea mare a apostolului a străpuns conștiința lor și adevărul a pătruns în inimile lor, cu toată dragostea lor mică. Ce râvnă a produs aceasta în ei, ce împotrivire, ce teamă și ce dorință, ce zel și ce răsplată! Ei s-au dovedit prin aceasta curați în toate câte ei au fost pe drept aspru muștrați. În acest exemplu vedem o formă a dragostei reciproce, care este legată cu exerciții și dureri. Dar ea este dragoste adevărată. Cu mult mai mult devii fericit, dacă se respectă Cuvântul Său și astfel rămâi păzit de orice rău.

«Dacă ne iubim unii pe alții, Dumnezeu rămâne în noi.» Aceasta este starea normală, când credința este activă și nu carnea. Prin aceasta apostolul face trecerea la darul Duhului Sfânt, prin care Dumnezeu rămâne în noi. Aceasta încă nu este totul, căci el adaugă: «Și dragostea Lui este desăvârșită în noi.» Aceasta el a spus-o mai înainte și într-un alt context. În capitolul 2,5 citim: «Dar cine păzește cuvântul Lui, în el dragostea lui Dumnezeu a ajuns în adevăr desăvârșită.» Prin păzirea Cuvântului Său se dovedește cea mai înaltă și cea mai profundă formă de ascultare. Cine păzește nu numai poruncile Sale în toate detaliile lor, ci Cuvântul Său ca întreg, «în acesta dragostea lui Dumnezeu a ajuns în adevăr desăvârșită.» Această «desăvârșire» nu trebuie să facă loc rătăcirii fatale, că omul în sine însuși a ajuns la desăvârșire. Atâta timp cât noi trăim, carnea se dovedește a fi de neexterminat. Însă Dumnezeu a judecat-o la crucea lui Hristos, și noi, cei care avem viață în Hristos, omorăm mădularele noastre care sunt pe pământ. Carnea este încă în noi, cu toate că noi nu mai suntem în carne. Carnea nu poate niciodată fi transformată în duh, și nici nu va pieri vreodată, atâta timp cât noi ne aflăm în trupul acesta. Noi însă suntem chemați prin har să nu o lăsăm niciodată să acționeze, ci prin credință s-o ținem sub puterea morții lui Hristos. În felul acesta dragostea sa se va desăvârși în noi, atât prin păzirea Cuvântului Său cât și

prin dragostea pe care o avem unii pentru alții. Noi suntem supuși Cuvântului Său și umblăm în dragoste unii cu alții, cu toate greutățile existente. În felul acesta dragostea Sa se desăvârșește în noi potrivit cu gândurile lui Dumnezeu. În privința aceasta nu avem de ce să ne lăudăm; noi ascultăm și iubim din inimă prin puterea dragostei Sale față de noi și în noi. Aceasta are fără îndoială ca premisă, că noi ne-am uitat permanent spre Dumnezeu și El a împlinit rugăciunile noastre. În felul acesta dragostea Sa devine desăvârșită în noi, ascultarea și dragostea sunt practicate potrivit gândurilor Sale.

Ioan ajunge acum să vorbească despre darul Duhului Sfânt. «Prin aceasta cunoaștem că rămânem în El, și El în noi, pentru că ne-a dat din Duhul Lui.» Această afirmație merge simțitor mai departe decât aceea din capitolul 3,24. Acolo este numit numai «Duhul». Dumnezeu a lucrat în unii oameni prin Duhul, cu toate că nu s-a putut spune, că El le-a dat «din Duhul Său». Noi auzim deseori despre acțiunea Duhului în Vechiul Testament și mult mai frecvent în Noul Testament. În epistola către Evrei 6,4-6 găsim chiar oameni, care au devenit părtași Duhului Sfânt și au gustat minunile veacului viitor și care erau totuși căzuți definitiv de la Dumnezeu. Despre aceștia nu se spune niciodată, că ei au fost născuți din Duhul, și cu atât mai puțin, că Dumnezeu le-a dat «din Duhul Său». Căci aceasta are ca premisă adevărata părtășie cu Dumnezeu. Noul Testament oferă cuvintelor «din Duhul Său» un înțeles mult mai profund decât Vechiul Testament; darul Duhului Său este calea prin care Dumnezeu rămâne în creștin. Și chiar dacă Dumnezeu a urmărit intenții exterioare, El a lucrat în feluri diferite prin puterea Duhului. Deoarece în fiecare caz era Duhul lui Dumnezeu, care este un Duh de putere, au luat naștere și lucrări supranaturale, care au depășit orice capacitate de înțelegere a omului, chiar și puterea vieții veșnice fără acțiunea Duhului.

Ioan scrie, că «Dumnezeu rămâne în noi și noi în El». El vorbește mai întâi de rămânerea lui Dumnezeu în noi, și nu invers. Se va arăta imediat, că este important să se recunoască această diferență. Că Dumnezeu rămâne în noi, aceasta este un act al harului Său față de noi, cei care ne odihnim în lucrarea de răscumpărare a lui Hristos. Că noi rămânem în El, este rezultatul încrederii noastre în Dumnezeu, care a fost lucrată de harul Său în noi. Noi ne retragem totodată de la noi înșine și de la tot ce ne înconjoară aici ca lucruri create, și găsim în Dumnezeu locul de odihnă pentru inimile noastre, în timp ce noi ne aflăm încă pe pământ. Aceasta înseamnă să rămâi în Dumnezeu; și ca să înfăptuiești aceasta, noi trebuie să privim permanent la El, pentru ca prin harul Său să păstrăm această poziție. Dacă rămânem în El, atunci El lucrează în noi, din părtășia cu El, puterea necesară. În concordanță cu aceasta se spune de aceea, că El ne-a dat din Duhul Său. «Din Duhul Său» este o expresie de o deosebită importanță. Ea lasă să se recunoască clar, că noi avem parte împreună cu El însuși la Duhul Său.

Însă nu este un pericol minor, ca noi să înțelegem greșit acest privilegiu mare. Mulți oameni temători de Dumnezeu confundă anumite sentimente de bucurie din inimile lor cu rămânerea lui Dumnezeu în ei. Astfel de gânduri poartă în mod obișnuit un caracter mistic; te preocupi cu tine însuși și trăiești într-o atmosferă sentimentală.

Cine a citit ce a spus renumitul William Law despre suflet, știe ce eu vreau să spun prin aceasta aici. El era unul din acești mistici, dar care atribuia o însemnătate mare acțiunii așa-numitor mijloace de har și a sentimentelor lăuntrice ale omului și prin aceasta camufla sau chiar sacrifică harul lui Dumnezeu în Hristos. El nu a înțeles nici câtuși de puțin întreaga ruină a omului, dar nici întreaga dimensiune a mântuirii sau a vieții în Hristos. La el era vorba de o osteneală de a iubi pe Dumnezeu și prin străduință să capeți recunoștința Lui. Lipsea credința în dragostea salvatoare a lui Dumnezeu și a judecării Sale necruțătoare asupra cărnii. Numai prin această credință el ar fi putut avea o parte nespuse mai bună în Hristos, Domnul. Începând de atunci există o comunitate, al cărei caracter distinctiv este, să se străduiască pentru așa-numita „sfințire creștină”. În privința aceasta nu este vorba de sfințirea potrivit cu Scriptura, ci mai mult de o părere bună despre starea sufletului propriu, care se bazează pe sentimente de fericire ale inimii. Cauza și totodată rezultatul acestor strădani este o preocupare exagerată cu sine însuși și cu experiențele personale, pe care ei le împărtășesc între ei spre zidirea reciprocă. Acest schimb de

experiențe ocupă un loc important în întrunirile lor, așa că ei se strâng regulat săptămânal în grupe, de fiecare dată sub conducerea unui conducător, ca să-și împărtășească ceea ce Duhul Sfânt, după părerea lor, a lucrat în sufletele lor. Desigur în privința aceasta ei nu se pot sprijini pe nici o rânduială sau instituționalizare de felul acesta în Noul Testament.

Duhul lui Dumnezeu glorifică pe Hristos, prin aceea că El primește din ce este al Său și ne face nouă cunoscut. El este Cel care conduce în tot adevărul. Felul amintit de misticism dimpotrivă glorifică eul propriu. Omul se preocupă cu sentimentele proprii. Prin aceasta el este expus direct pericolului de autodivinizare, în timp ce în alte suflete dă naștere la depresiune, dacă prin eforturile depuse nu este mulțumit cu cele obținute. Este util pentru noi să recunoaștem, că nimic din noi nu ne poate crea satisfacție spirituală, așa că noi facem pe Hristos totul pentru noi, ceea ce El de fapt și este. Preocuparea cu inima proprie, cu excepția cazului, că din cauza aceasta ne smerim, Îl dezonorează și ne duce pe noi înșine în pericol. Preocuparea cu sine însuși nu numai este fără folos, ci și ea ne împiedică să creștem în harul și cunoașterea Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos. Fără îndoială sunt însă mulți creștini adevărați atrași în această invenție omenească de preocupare cu sine însuși, care în mod necesar limitează preocuparea cu Domnul Isus. În loc să te bucuri totdeauna în Domnul, se caută bucuria în sine însuși.

Să observăm grija cu care Cuvântul inspirat în versetele următoare întâmpină învățătura misticismului. Adevărul binecuvântat al lui Hristos și realitățile care ne sunt relatate despre El în evanghelii, sunt antidotul cel mai bun pentru acest abuz al preocupării cu sine însuși. Ele așează inima pe un fundament divin și bucuria neciuntită în Hristos exclude preocuparea cu noi înșine și cu presupusa noastră stare bună. În felul acesta Duhul Sfânt ne conduce în locul acesta înapoi la odihna pe care Dumnezeu a pregătit-o pentru noi, la Evanghelia însăși. Ce ar fi mai potrivit și mai eficient să ne elibereze de privirea în inima proprie? «Și noi am văzut și mărturisim că Tatăl L-a trimis pe Fiul ca Mântuitor al lumii.» «Noi am văzut», așa pot confirma cu tărie martori inspirați. Indiferent cu ce se preocupă ceilalți și cu ce lucruri înalte se pot ei lăuda, - «noi am văzut și mărturisim că Tatăl L-a trimis pe Fiul ca Mântuitor al lumii.»

Ce efect are un astfel de adevăr, ce efect ar trebui el să aibă? Nu ne umple el cu laudă pentru Tatăl și pentru Fiul? Nu ne face el să ne rușinăm, recunoscând nimicnicia noastră proprie? Ni se arată, că noi nu eram nimic altceva decât păcătoși, dar acum suntem mântuiți pe deplin prin intermediul credinței prin harul Său. Puțin credinciosul se îndoiește de faptul că noi am fost așa de răi și că Dumnezeu este cu adevărat așa de bun. Însă credința simplă lucrată prin Duhul Sfânt cu siguranță nu va găsi nimic în noi înșine, care are valoare, care să poată fi comparat cu harul așa de bogat și permanent. În felul acesta Dumnezeu ne eliberează de preocuparea cu noi înșine, cu lumea și cu toate celelalte din jurul nostru, pentru ca sufletul nostru să-și găsească plăcerea în El și în Fiul Său. Cunoștința poate chiar să ne facă să ne umflăm de mândrie; dar dragostea divină a Tatălui și a Fiului lucrează zidirea noastră spirituală.

Adevărul eliberează și de învățătura contrară. Unii se preocupă cu ei înșiși într-un mod legalist. Ei nu caută presupusul bine în ei înșiși, ci consideră ca printr-un pesimism lipsit de speranță să placă lui Dumnezeu și prin aceasta să devină mai buni. Inimile lor nu se pot ridica mai presus de constatarea: «O, nenorocitul de mine, cine mă va elibera de acest trup de moarte?» La aceasta se adaugă, că ei trec total cu vederea ce vestește apostolul Pavel credincioșilor în baza lucrării lui Hristos. În loc să se umilească ca argații cu inimile întunecate și necurățite, Mântuitorul le-a dat dreptul la «haina cea mai bună» și la «vițelul îngrășat», și ei sunt chemați să aibă parte de bucuria Tatălui spre glorificarea Fiului Său. «Căci legea Duhului de viață în Hristos Isus m-a eliberat de legea păcatului și a morții» (Romani 8,2). Mângâierea adusă de această eliberare devine tot mai impresionantă, dacă ne gândim că „eul” îndreptat spre Hristos este același care puțin mai înainte ofta sub Lege (Romani 7,24). În loc să te preocupi în atât de felurite moduri cu tine însuși, parțial prin pornirile pătimașe ale sentimentelor, parțial prin descurajare, este mult mai bine să condamni carnea fără cruțare și pe deplin, așa cum a făcut și Dumnezeu la cruce, și să primești pe Hristos ca subiect demn de preocupare pentru noi și ca izvor al păcii nepieritoare și al bucuriei permanente. Prin aceasta confirmăm chemarea noastră, voia Tatălui, lucrarea Fiului

și că posedăm mărturia Duhului Sfânt ca subiect al bucuriei noastre, așa cum de fapt va fi partea noastră în veșnicie.

În acest context este interesant faptul, că Samaria era locul în care Domnul a fost recunoscut ca Mântuitor al lumii. Această recunoaștere a urmat după întâmplarea minunată de la fântâna lui Iacov, unde sârmanei păcătoase, care a avut cinci bărbați și acum avea unul, care nu era soțul ei, i-a fost dăruită viața veșnică prin credința în Domnul Isus. Domnul îi mai spune și că religiile rivale ale Ierusalimului și Samariei vor fi date deoparte. Începând de acum închinarea va avea un caracter cu totul altul. Natura acestei închinări a fost arătată deja atunci de Domnul: «Dar vine ceasul, și acum este, când adevărații închinători se vor închina Tatălui în Duh și în adevăr; pentru că și Tatăl caută astfel de închinători ai Lui.»

Așa a fost arătată plinătatea harului unei sârmane samaritene, în a cărei inimă adevărul a început să lucreze. Conștiința ei a fost atinsă și sufletul ei a fost trezit să devină conștient de propria vină. Abia după aceea ea a aflat, cine era Cel care a vorbit inimii ei cu putere divină (de aceasta ea era convinsă). Cu toată simplitatea credinței ea a primit cuvântul Lui și a devenit o martoră față de alții despre Acela în care a crezut. Domnul a arătat har și celorlalți samariteni. El a făcut acolo ceea ce noi nu găsim niciunde în timpul lucrării Sale pe pământ: El a rămas două zile la ei. Samaritenii au putut să mărturisească după aceea, că ei au crezut în El, nu din cauza mărturiei femeii, căreia Domnul «i-a spus totul», ce a făcut ea, ci: «Noi înșine am auzit și știm că Acesta este cu adevărat Mântuitorul lumii.» (Adaosul „Hristosul”, care a fost introdus în locul acesta de copiiști, nu corespunde Cuvântului autentic al lui Dumnezeu și nu corespunde contextului.) În zilele acelea era vorba de mărturisirea acestui titlu «Mântuitorul lumii», în timp ce mărturia, că Tatăl a trimis pe Fiul, corespunzător împrejurărilor lipsea. Această realitate nu o cunoșteau încă samaritenii și nici nu îndrăzneau s-o considere ca premisă. Nici lor și nici unui alt credincios nu le-a fost dat până atunci Duhul Sfânt, «prin care noi strigăm „Ava, Tată!”» Ei erau însă primii credincioși, care au mărturisit, că Domnul Isus este «Mântuitorul lumii». Aici nu era vorba de iudei, ci de păcătoși și prin aceasta se referea la samariteni și tot așa de bine la orice alt om. Aceasta a avut loc înainte ca Domnul să înceapă slujba Sa publică. Primele capitole ale evangheliei după Ioan ne relatează despre acțiuni ale Domnului înainte ca Ioan Botezătorul să fie închis și ca El însuși să meargă în Galileea. Aceste evenimente câștigă însemnătate mai mare prin recunoașterea acestei realități uriașe, că El este «Mântuitorul lumii».

Găsim la samariteni o anticipare a Evangheliei, prin aceea că ei primesc cu adevărat harul arătat în Persoana Domnului. El nu este numai un Mântuitor, și nici numai așteptatul Mesia al poporului Israel, ci El este «Mântuitorul lumii». Adevărul și-a creat drum printre nori și lumina lui a luminat în inimile samaritenilor disprețuiți și neștiutori. Ei erau primii care L-au mărturisit în felul acesta. Aici, în scrisoarea lui Ioan, avem mărturia apostolică: «Noi am văzut și mărturisim că Tatăl L-a trimis pe Fiul ca Mântuitor al lumii.»

Cum putem însă noi ști că un păcătos Și-a însușit acest har și adevăr al lui Hristos? Cum putem fi siguri, că adevărul salvator, divin, a pătruns în sufletul unui om și el a fost adus deci în această legătură apropiată cu Dumnezeu, despre care vorbește apostolul? Răspunsul îl găsim în versetul care urmează: «Cine va mărturisi că Isus este Fiul lui Dumnezeu, Dumnezeu rămâne în el, și el în Dumnezeu.»

Nu obținem noi prin aceasta o asigurare deosebit de uimitoare? În versetul 14 am văzut pe credinciosul adevărat, simplu, care se pleacă sub vestea bună, că Tatăl a trimis pe Fiul ca Mântuitor al lumii. Nu este vorba numai de supunerea sub Mesia, Împăratul care va veni al lui Israel, ci de credința, că El este Fiul lui Dumnezeu. «Cine va mărturisi» se spune, și acest «cine» cuprinde pe toți, fără nici o excepție. Este vorba de «mărturisire» și nu numai de «credință». Cine L-a mărturisit, acela a biruit toate obstacolele, îndoielile și temerile. El a verificat adevărul, și-a dat seama de prezența harului, s-a condamnat pe sine și acum nu mai amână. Urmarea este, că binecuvântarea bogată a Domnului se revarsă peste el. Așa spune apostolul Pavel: «Dacă vei mărturisi cu gura ta pe Isus ca Domn și vei crede în inima ta că Dumnezeu L-a înviat dintre morți, vei fi mântuit» (Romani 10,9), și prin aceasta pune accentul pe răspunsul lui Dumnezeu la

lucrarea lui Hristos. Aici în secțiunea noastră apostolul Ioan rămâne ca de obicei la gloria Persoanei Fiului, în evanghelie dimpotrivă Îl prezintă în toată plinătatea harului Său față de cei pierduți. Dacă păcătosul deci se îndepărtează acum de sine însuși și de orice reazim pământesc și mărturisește că Isus este Fiul lui Dumnezeu, care este atunci urmarea? «Dumnezeu rămâne în el și el în Dumnezeu.» Consider că nimeni nu-L mărturisește cu adevărat ca Fiu al lui Dumnezeu, fără să creadă și în lucrarea de răscumpărare, pe care El a înfăptuit-o și pe care Dumnezeu a recunoscut-o. Pentru necredință toate acestea sunt lucruri dubioase. Oamenii pot folosi cuvintele Scripturii, dar ei nu recunosc nicidecum adevărul, care se exprimă prin aceasta. De aceea premisa, că mărturisirea este sinceră și corespunzătoare cu Dumnezeu. Este vorba de mărturisirea, că Omul Hristos Isus, pe care marea mulțime a poporului L-a considerat a fi numai un om, chiar dacă L-au considerat un Om neobișnuit, este Fiul lui Dumnezeu. Cine ar putea în acest caz să se mai îndoiască încă de eficacitatea lucrării Sale de răscumpărare? Realitatea bătătoare la ochi făcută cunoscut aici este, că oricine mărturisește pe Isus ca Fiu al lui Dumnezeu, are nu numai viața veșnică, iertarea păcatelor sale și primește Duhul Sfânt, ci posedă și cele mai înalte privilegii spirituale, pe care noi ni le putem imagina. Căci ce ar putea fi mai mare decât faptul că Dumnezeu rămâne în el și el în Dumnezeu? Fără îndoială mărimea acestor binecuvântări se va simți cu atât mai profundă cu cât mai spirituală este starea inimii noastre. Apostolul însă îl asigură aici pe credinciosul care depune această mărturie, că aceste binecuvântări sunt partea lui. Să prețuim acest adevăr și să ne bucurăm de el! Fie ca Domnul să îndepărteze totul de la noi, care ar putea să tulbure mintea noastră și prețuirea din partea noastră a binecuvântărilor Sale minunate!

Apostolul prezintă în versetul 16 utilitatea practică a acestui adevăr: «Și noi am cunoscut și am crezut dragostea pe care o are Dumnezeu față de noi». Principiul de bază este și aici scos iarăși în evidență: «Noi (accentuat) am cunoscut ...». Dragostea Lui este nu numai «față de noi», ci și «în noi» (înțelesul textual al textului original). Noi prețuim și ne bucurăm cu atât mai mult de faptul că dragostea Sa din noi mai înainte s-a revărsat spre noi, pe când eram încă copii ai mâniei. Și aici Ioan repetă: «Dumnezeu este dragoste», însă de data aceasta legată cu constatarea: «Și cine rămâne în dragoste, rămâne în Dumnezeu și Dumnezeu în el». Aceasta este un fel cu totul nou de a vorbi despre dragoste. Dacă eu rămân în dragostea care vine de la Dumnezeu, atunci eu nu pot altfel decât să mă simt total acasă la Dumnezeu. Dragostea care se revărsă din bunătatea Sa a dat pe Hristos la moarte, ca să creeze o bază desăvârșită pentru darul dreptății. Ea a anulat păcatele mele și m-a făcut copil al Său, fără nici cel mai mic merit din partea mea. Ea Îl face să rămână în mine. Nu este de mirare, dacă această dragoste din El dă naștere în mine la dragoste; dacă rămân în această dragoste, atunci eu rămân în Dumnezeu și Dumnezeu rămâne în mine. Nu este vorba de vizite ocazionale la Dumnezeu, ci de o rămânere permanentă în El. Este obișnuința și căminul credinciosului, să rămână în această dragoste. Ar putea fi o binecuvântare mai prețioasă? Și cât de simplu sunt toate acestea, dacă noi numai credem. Aceasta răstoarnă orice înălțime care se ridică împotriva cunoașterii lui Dumnezeu. Apostolul nu scrie aici la teologi, la filozofi sau la savanții în religie, ci la copiii lui Dumnezeu. Pentru fiecare are ceva, toți trebuie să cunoască mai bine dragostea lui Dumnezeu, care a fost partea lor deja la începutul drumului lor de credință, și să se bucure tot mai mult de dragostea lui Dumnezeu.

Va fi însă bine să îndreptăm atenția spre unele diferențe importante, care sunt între „rămânerea noastră în Dumnezeu” și „rămânerea lui Dumnezeu în noi”. Sunt de diferențiat trei forme diferite ale acestei binecuvântări. Temporal pe primul loc stă rămânerea lui Dumnezeu în cel credincios, și noi tocmai am văzut, că oricine mărturisește că Isus este Fiul lui Dumnezeu, posedă această binecuvântare în mod dublu (versetul 15): Dumnezeu rămâne în el și el în Dumnezeu. Dar cum rămâne Dumnezeu în el? Știm că aceasta are loc prin Duhul, pe care El ni L-a dat (compară cu capitolul 3,24). În capitolul 4,13 se adaugă apoi: «Prin aceasta cunoaștem că rămânem în El, și El în noi, pentru că ne-a dat din Duhul Lui».

Găsim aici deci rămânerea noastră în El; aceasta poate avea loc numai dacă El în harul Său neîngrădit Se coboară, să rămână în noi prin darul Duhului Său.

Aceasta are apoi ca urmare, că noi rămânem în El. Cum se explică atunci ordinea din capitolul 4,13? Versetul arată, că Dumnezeu rămâne în credincios deja pe baza Duhului care i-a fost dat. Prin puterea părtășiei, care se revarsă spre credincios prin partea pe care o are la Duhul lui Dumnezeu, el rămâne însă nu numai în Dumnezeu, ci și Dumnezeu rămâne în el în cea de-a „treia formă” a acestei rămâneri, în desfășurarea deosebită de putere. Aceasta este confirmat prin formularea deosebită din versetul 16: «Cine rămâne în dragoste rămâne în Dumnezeu, și Dumnezeu rămâne în el». Ca și în versetul 13, și aici se face aluzie la binecuvântarea anterioară a rămânerii lui Dumnezeu și sunt adăugate alte două binecuvântări. Rezultatul al treilea este puterea spirituală ca un alt privilegiu deosebit. În versetul 15 găsim cazul general: mărturisirea că Isus este Fiul lui Dumnezeu, și ca urmare numai primul și al doilea fel de binecuvântări, că Dumnezeu rămâne în el și el în Dumnezeu. Binecuvântarea a treia este adăugată numai în versetele 13 și 16. Aici se spune nu numai «Duhul», ci «din Duhul Său», ceea ce arată în mod deosebit spre părtășie.

Dumnezeu rămâne în credincios prin Duhul, pe care El L-a dat; prin aceasta știm, că El rămâne în noi. Aceasta este o realitate minunată, ea însă nu cuprinde toate binecuvântările. Apostolul este garantul nostru pentru această realitate, și aceasta ne este suficient. Dumnezeu rămâne în noi; aceasta exercită o putere mare de atracție asupra noastră, și prin faptul că noi cunoaștem dragostea Lui, rămânem și noi în El. Acest prim privilegiu îl putem denumi activitatea suverană a lui Dumnezeu, pe care El o face pentru glorificarea lucrării Domnului Isus în aceia care Îl mărturisesc ca Fiu al lui Dumnezeu. El ne pecetluiește cu Duhul Sfânt ca fiind ai Săi, care au fost răscumpărați prin sânge (ca să folosim felul de exprimare al apostolului Petru cu privire la această temă). Aceasta înseamnă, că Dumnezeu rămâne în noi. Al doilea privilegiu este răspunsul venit din inima credinciosului, care în mod obișnuit cu o dragoste smerită și încrezătoare se bazează pe Dumnezeu, în loc să caute ajutor la sine sau la alții când este în greutate. În aceasta constă rămânerea noastră în Dumnezeu. În orice situație noi ne adresăm Lui, a cărui dragoste a făcut în noi o locuință pentru El. După ce am fost aduși la El într-o apropiere așa de intimă, potrivit dorinței Lui ne facem căminul nostru în El. Aceasta îmi pare mie a fi diferența între rămânerea lui Dumnezeu în noi și rămânerea noastră în El.

Urmează a treia formă de privilegii divine; ea constă în puterea care rezultă din această părtășie. Prima a fost acțiunea suverană a lui Dumnezeu; a doua este dragostea care rezultă în inimile noastre prin încrederea în El; cea de-a treia constă în puterea spirituală produsă prin Duhul ca urmare a unei binecuvântări așa de mari. Și în acest caz de cele mai multe ori devine vizibilă slăbiciunea noastră. În mijlocul unei lumi trecătoare noi suntem înclinați efectiv să nu pășim în savurarea deplină a acestei binecuvântări. Nu trebuie să fie așa și este foarte umilitor pentru noi. Căci dacă noi, tu și eu, arătăm așa puțină dăruire și putere spirituală, atunci ne este clar că vina este exclusiv de partea noastră. Greșelile altora nu sunt motivul și nici scuza plauzibilă, ci este propriul nostru eșec. Suntem incitați de alții, atunci în noi a fost ceva care s-a lăsat iritat. Acesta însă nu ar fi existat, dacă am fi rămas în Dumnezeu și Dumnezeu ar fi rămas în noi în puterea Sa. Apostolul ne arată clar, că rămânerea lui Dumnezeu în noi și rămânerea noastră în El este partea fericită a fiecărui credincios. Ce pagubă dacă acest privilegiu este recunoscut numai ca principiu, dar în practicarea lui se arată o mare lipsă! Să ne încurajăm unii pe alții, pentru ca acest principiu să se transforme în roadă practică! Vom fi foarte încurajați în privința aceasta, dacă privim cu simplitate și statornicie spre Dumnezeu. Fie ca harul Lui să realizeze aceste binecuvântări în noi și spre glorificarea Numelui Său să le lase să devină vizibile; tot așa pregătirea de a ne smeri imediat în țărână, dacă devenim conștienți că L-am dezonorat. Oamenilor, care au devenit părtași acestor binecuvântări ca și credincioșii, le va fi greu să înainteze acuzându-se singuri. Fie ca spre bucuria noastră să facem constatarea, că Dumnezeu Își ține totdeauna cuvântul. El ne-a dăruit privilegii, care sunt așa de minunate, că sunt puțini credincioșii care înțeleg că ele ne aparțin nu numai teoretic, ci că noi avem dreptul să ne bucurăm de ele și să le practicăm în umblarea noastră.